

HOMILIE TWEEDE ZONDAG VAN PASEN B ZA 7 / ZO 8 APRIL 2018

Als het goed is, doet ons geloof iets met ons. Als het geloof niets met ons doet, dan ligt dat niet aan het geloof maar aan ons. De lezingen geven ons duidelijke voorbeelden. Daar wordt van de jonge christengemeente van Jeruzalem verteld, dat zij één van hart en één van ziel is, en dat er niemand iets van zijn bezittingen zijn eigendom noemt, maar daarentegen zijn bezit ter beschikking stelt aan de noodlijdenden in de gemeenschap. Zij bezitten alles gemeenschappelijk. Door het geloof in Jezus dat ze hebben leren kennen, is voor hen alle bezit betrekkelijk geworden. Bezit is geen doel op zich meer, omdat hun een grotere rijkdom is geschonken, meer waard dan goud of zilver. Hen is een rijkdom geschonken, waarop zij een leven kunnen bouwen, de rijkdom van Gods liefde dat Jezus zijn leven voor ons gegeven heeft en dat Hij uit het graf is opgestaan. Sindsdien is de mens niet voor de dood geschapen, maar mag hij/zij zich blijvend in Gods hand weten, zowel in dit leven, alsook over de dood heen. Daarvan leggen de apostelen met kracht en klem getuigenis af. Op die leer leggen de eerste christenen zich met hart en ziel toe. Door dit geloof in Jezus is er vrede in hun harten gekomen.

Vrede is ook de begroeting van de verrezen Heer, wanneer hij aan zijn apostelen verschijnt met de uitroep: "Vrede zij u." Vrede betekent: Geluk, innerlijke rust, vertrouwen en dank. Er is geen aanleiding meer voor angst en zorg, want God heeft de dood overwonnen en deze dodelijke macht die de mens naar het leven staat, is ten einde. Jezus heeft hen verder een nieuwe weg gewezen. De weg van de liefde. Deze zondag 'Beloken Pasen' heet daarom ook de zondag van Gods barmhartigheid, van Gods mededogen.

Maar klinkt ons allemaal dit alles niet in de oren als te mooi om waar te zijn? We zijn immers rationeel ingestelde mensen. We herkennen ons niet in de euforische reacties van de vrienden, maar wij voelen ons meer aangesproken door de apostel Thomas. Uit het evangelie blijkt duidelijk dat hij verdere vragen stelt. Juist dat heeft hem in de volksmond die reputatie van de ongelovige Thomas bezorgd. Wij stellen vast, dat wij in de gedachtegang van Thomas de vragen en de twijfels van ons eigen leven terugvinden. Bovendien hebben wij ook onze eigen Goede Vrijdagen, onze pijn en teleurstellingen of wanhoop. Voor ons zijn er de Goede Vrijdagen die nog voortduren zoals het optreden van het leger in Syrië. De vele aanslagen van terreur overal ter wereld. Is het wel Pasen geworden, vragen wij ons af, als wij de nieuwsberichten horen? Zo krijgen we steeds meer sympathie voor de twijfelende en vragen stellende Thomas. Het is niet vanzelfsprekend dat een mensengemeenschap één van hart en één van ziel is, zoals de eerste christengemeente, alsof alles duidelijk is.

We menen met onze twijfels op een eigen gelijk te kunnen wijzen. Maar is het eigen gelijk dan het criterium, waarop iedereen zich kan beroepen? Maar het kan toch ook niet zo zijn, dat iedereen altijd evenveel gelijk heeft? Zo is er de verdeeldheid onder de apostelen in de bovenzaal. Thomas laat zich niet zo gemakkelijk overtuigen. Het levert hem kwade gezichten op. En dan komt de Heer binnen. Hoe reageert Hij? Opvallend is, dat Jezus de twijfelende Thomas niet terechtwijst, of zelfs afwijst, maar Hij gaat op die twijfelaar toe om zich door hem te laten bevragen en zelfs aanraken. Nu mag Thomas letterlijk de vinger op de pijnlijke plekken aan Jezus lichaam leggen. Hij mag zichzelf overtuigen. Degene die aan het kruis stierf, staat vóór hem. En hij ontdekt, dat die pijnlijke plekken in werkelijkheid de tekenen van Gods liefde voor ons zijn.

We stellen vast dat Jezus als de Verrezene niettemin ook door het leven getekend is. Hij heeft de sporen van lijden en dood niet van zich

afgeschud! Integendeel, Hij neemt die tekenen van tegenspraak tegen al wat het leven is, mee in zijn nieuwe verheerlijkte bestaan. De door wonden getekende en toch levende Christus zegt mij, dat de sporen van de pijn, van het geweld, van de dood en van al het andere zinloze leed ons nooit kunnen scheiden van de liefde van God, die de pijn met ons meedraagt.

Ik houd van dat beeld van de door wonden getekende en toch verrezen Christus. In zijn wonden kan ik mijn eigen kwetsbaarheid en mijn eigen vergankelijkheid zien en accepteren. Ik zie het Hem aan dat Hij mijn leven in zich draagt, en daarom geloof ik in Hem. Amen.